STEPHEN

KING

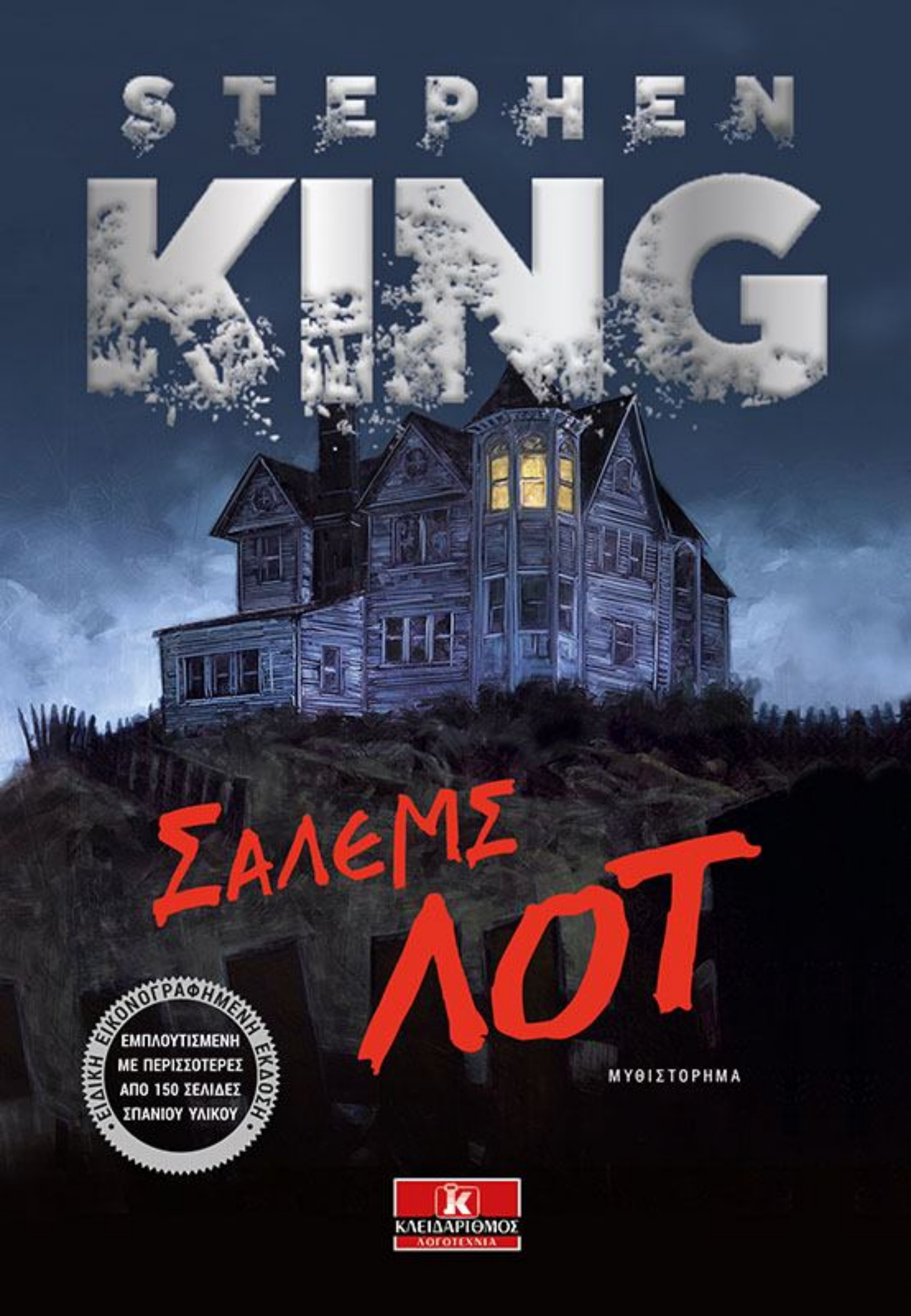

ΣΑΛΕΜΣ ΛΟΤ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΙΔΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 150 ΣΕΛΙΔΕΣ ΣΠΑΝΙΟΥ ΥΛΙΚΟΥ

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Έγραψαν για το *Σάλεμς Λοτ*

«Ένα συγκλονιστικά ανατριχιαστικό μυθιστόρημα... τόσο, ώστε να ταρακουνήσει ακόμα και τους πιο φανατικούς λάτρεις ιστοριών τρόμου.»

–Washington Post Book World

«Η απόλυτη ιστορία τρόμου.»

–Austin American Statement

«Το πιο τρομακτικό βιβλίο που έχω διαβάσει ποτέ... Θα στοιχειώσει τα όνειρά σας.»

–Chicago Sun-Times

«Ένα ανατριχιαστικό μυθιστόρημα υφέρποντος τρόμου και αδιάκοπης αγωνίας που καθηλώνει… Θα σας μαγέψει!»

–Columbus Ledger-Enquirer

«Η λογοτεχνία τρόμου σε μια από τις καλύτερες στιγμές της.»

–Grand Rapids Press

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Η φαντασία του Κινγκ είναι αχανής… Γνωρίζει πώς να κερδίζει τους αναγνώστες του διεισδύοντας στις πιο μύχιες σκέψεις τους… πρόκειται για έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες της εποχής μας.»

–Guardian

«Ο Κινγκ είναι απολαυστικός. Σε παγιδεύει στα δίχτυα του και οι σελίδες περνούν χωρίς να το καταλάβεις.»

–The Baton Rouge Advocate

«Ο Κινγκ είναι ο αδιαφιλονίκητος Βασιλιάς του Τρόμου.»

–Time

«Ο Στίβεν Κινγκ αφού καθηλώσει τον αναγνώστη χωρίς να το καταλάβει, κατόπιν το διασκεδάζει κρυφογελώντας, αφήνοντάς τον να σπαρταράει πιασμένος στο αγκίστρι του!»

–Playboy

«Ο συγγραφέας της τελειότητας Στίβεν Κινγκ είναι ένας από τους πιο γόνιμους μυθοπλάστες της σύγχρονης λογοτεχνίας.»

–The Sunday Times

«Ο σημαντικότερος εν ζωή Αμερικανός μυθιστοριογράφος.»

–Lee Child

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή στο *Σάλεμς Λοτ* 9
Πρόλογος 15
ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ: Το Σπίτι των Μάρστεν 29
ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ: Ο αυτοκράτορας του παγωτού 257
ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ: Το έρημο χωριό 451
Επίλογος 605
Ένα για τον δρόμο 617
Τζερούσαλεμς Λοτ 641
Διαγραμμένες σκηνές 693
Λίγα λόγια πριν το τέλος 760
Σημείωμα του συγγραφέα 768

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ *ΣΑΛΕΜΣ ΛΟΤ*

του Στίβεν Κινγκ

Ο πεθερός μου είναι συνταξιούχος τώρα, όταν όμως δούλευε στο Τμήμα Κοινωνικών Υπηρεσιών του Μέιν, είχε στο γραφείο του μια περίεργη πινακίδα που έλεγε ΚΑΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΛΛΑ ΕΙΧΑ ΟΧΤΩ ΙΔΕΕΣ. ΤΩΡΑ ΕΧΩ ΟΧΤΩ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΜΙΑ ΙΔΕΑ. Μου αρέσει αυτό, επειδή κάποτε δεν είχα εκδώσει κανένα μυθιστόρημα, όμως είχα περίπου διακόσιες ιδέες σχετικά με την τέχνη και την τεχνική της λογοτεχνικής γραφής (διακόσιες πενήντα, τις καλές μέρες). Τώρα έχω εκδώσει περίπου πενήντα μυθιστορήματα και μου έχει μείνει μονάχα μία ιδέα για τη λογοτεχνία –ένα σεμινάριο γραφής από εμένα θα διαρκούσε κάνα τεταρτάκι όλο κι όλο.

Μία από τις ιδέες που είχα εκείνες τις παλιές καλές μέρες ήταν πως μου φαινόταν απολύτως εφικτό να συνδυάσω τον μύθο του φεουδάρχη βρικόλακα από τον *Δράκουλα* του Μπραμ Στόουκερ με τη νατουραλιστική λογοτεχνία του Φρανκ Νόρις και τα κόμικς τρόμου της EC που είχα αγαπήσει όταν ήμουν παιδί… και να γεννηθεί το μεγάλο αμερικανικό μυθιστόρημα. Ήμουν είκοσι τριών χρονών, μην το ξεχνάτε, γι' αυτό και ζητώ την επιείκειά σας. Είχα ένα πιστοποιητικό διδασκαλίας όπου το μελάνι καλά καλά δεν είχε στεγνώσει ακόμα, είχα εκδώσει οχτώ διηγήματα κι επίσης είχα τρελή εμπιστοσύνη στις ικανότητές

μου, για να μην πω μια γελοία αίσθηση της μεγάλης μου αξίας. Επίσης είχα μια σύζυγο με γραφομηχανή, που της άρεσαν οι ιστορίες μου –κι αυτά τα δύο τελευταία πράγματα, που τότε τα θεωρούσα δεδομένα, αποδείχτηκε πως ήταν τα πιο σημαντικά από όλα.

Καλά, στ' αλήθεια πίστευα ότι μπορούσα να συνδυάσω τον *Δράκουλα* και τις *Ιστορίες από την κρύπτη* και να δημιουργήσω τον *Μόμπι Ντικ*; Ναι. Στ' αλήθεια το πίστευα. Είχα φτάσει στο σημείο να σχεδιάζω να παραθέσω στην αρχή ένα παράρτημα με τον τίτλο «Αποσπάσματα», όπου θα περιλάμβανα σημειώσεις, αποκόμματα και επιγράμματα σχετικά με τους βρικόλακες, όπως κάνει ο Μέλβιλ για τις φάλαινες στην αρχή του βιβλίου του. Αν με αποθάρρυνε το γεγονός ότι ο *Μόμπι Ντικ* πούλησε περίπου δώδεκα αντίτυπα όλα κι όλα όσο ο Μέλβιλ ήταν εν ζωή; Μπα, όχι εμένα· μία από τις ιδέες μου ήταν πως ο μυθιστοριογράφος βλέπει τα πράγματα αφ' υψηλού και δεν τον νοιάζει πόσο κοστίζει μια εξάδα αυγά. (Η σύζυγός μου δεν θα είχε συμφωνήσει, και πολύ αμφιβάλλω αν η κυρία Μέλβιλ θα συμφωνούσε επίσης.)

Όπως κι αν έχει το πράγμα, μου άρεσε η ιδέα πως το μυθιστόρημά μου με βρικόλακες ήταν ένα αντίβαρο σε αυτό του Στόουκερ, που πρέπει να μείνει στην Ιστορία ως το πλέον *αισιόδοξο* τρομακτικό μυθιστόρημα όλων των εποχών. Ο κόμης Δράκουλας, που ταυτόχρονα τον φοβούνται και τον λατρεύουν στο σκοτεινό μικρό ευρωπαϊκό του φέουδο στην Τρανσυλβανία, κάνει το μοιραίο λάθος να βγει σε περιοδεία με το νούμερό του... Στο Λονδίνο γνωρίζει άντρες και γυναίκες της *επιστήμης* και της *λογικής*, μα το Θεό –τον Άμπραχαμ Βαν Χέλσινγκ, που ξέρει από μεταγγίσεις αίματος· τον Τζον Σιούαρντ, που κρατά το ημερολόγιό του σε κέρινους κυλίνδρους γραμμοφώνου· τη Μίνα Χάρκερ, που κρατά το δικό της με στενογραφία κι αργότερα γίνεται γραμματέας των Ατρόμητων Κυνηγών Βρικολάκων.

Ο Στόουκερ ολοφάνερα ένιωθε μεγάλο ενθουσιασμό με τις εφευρέσεις και τις καινοτομίες της εποχής του, και η ιδέα πίσω από το μυθιστόρημά του είναι ξεκάθαρη: σε μια σύγκρουση ανάμεσα σε ένα ξένο τέκνο των Σκοτεινών Δυνάμεων και σε μια ομάδα από εξαίρετους, ακέραιους Βρετανούς, εξοπλισμένους με όλα τα σύγχρονα μέσα της εποχής, οι δυνάμεις του σκότους δεν έχουν καμία πιθανότητα. Ο Δράκουλας καταδιώκεται από το Κάρφαξ, την ιδιοκτησία του στη Βρετανία, πίσω στην Τρανσυλβανία, και τελικά τον παλουκώνουν κάποιο ηλιοβασίλεμα. Οι κυνηγοί βρικολάκων πληρώνουν ένα τίμημα για τη νίκη τους –εδώ φαίνεται η ιδιοφυΐα του Στόουκερ–, όμως το ότι θα νικήσουν δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση ποτέ.

Όταν κάθισα να γράψω τη δική μου εκδοχή της ιστορίας το 1972 –μια εκδοχή που αντλούσε τη ζωτική της δύναμη πιο πολύ από την εβραιοαμερικανική χιουμοριστική νευρική ματιά του Ουίλιαμ Γκέινς και του Αλ Φελντστάιν (των δημιουργών των κόμικς της EC), παρά από ρουμανικές λαϊκές δοξασίες–, έβλεπα έναν διαφορετικό κόσμο, όπου όλες οι επινοήσεις, που ο Στόουκερ πρέπει να έβλεπε με αισιόδοξο θαυμασμό, είχαν αρχίσει να δείχνουν δυσοίωνες ή και πρόδηλα επικίνδυνες. Ο δικός μου ήταν ένας κόσμος που είχε αρχίσει να πνίγεται από τα ίδια του τα λύματα, που ήταν εθισμένος σε πηγές ενέργειας οι οποίες ολοένα και λιγόστευαν, κι είχε να αντιμετωπίσει όχι μόνο τα πυρηνικά όπλα μα και τη γρήγορη εξάπλωσή τους (εκείνη την εποχή, ευτυχώς, η διεθνής τρομοκρατία δεν είχε κάνει την εμφάνισή της ακόμα). Έβλεπα τον εαυτό μου και την κοινωνία στο άλλο άκρο του τεχνολογικού φάσματος, και κάθισα να γράψω ένα βιβλίο που θα καθρέφτιζε τούτη τη στενόχωρη ιδέα. Ένα βιβλίο, κοντολογίς, όπου ο βρικόλακας θα έτρωγε τελικά για μεσημεριανό τους ατρόμητους κυνηγούς βρικολάκων. (Για μεσημεριανό που λέει ο λόγος, γιατί σαν βρικόλακας, φυσικά, θα τους έτρωγε τα μεσάνυχτα.)

Είχα γράψει σχεδόν τριακόσιες σελίδες από το βιβλίο, που τότε τιτλοφορούνταν *Δεύτερος ερχομός*, όταν εκδόθηκε η *Κάρι* και βούλιαξε η πρώτη ιδέα που είχα, για το μυθιστόρημα που ήθελα να γράψω. Μετά από χρόνια ολόκληρα άκουσα το αξίωμα του Άλφρεντ Μπέστερ «Το βιβλίο κάνει κουμάντο», αλλά δεν το είχα ανάγκη· το έμαθα από μόνος μου, γράφοντας το μυθιστόρημα που τελικά έγινε το *Σάλεμς Λοτ*. Φυσικά, ο συγγραφέας *μπορεί* να επιβάλει τον έλεγχο, αλλά απλώς είναι άθλια ιδέα. Το να γράφεις ελεγχόμενη λογοτεχνία αποκαλείται *σχεδιασμός της πλοκής* (plotting). Το να δένεις όμως τη ζώνη ασφαλείας σου και να αφήνεις την ιστορία να αναλάβει τον έλεγχο… αυτό αποκαλείται *μυθοπλασία* (storytelling). Η μυθοπλασία είναι τόσο φυσική όσο η αναπνοή· ο σχεδιασμός της πλοκής είναι η λογοτεχνική εκδοχή της τεχνητής αναπνοής.

Δεδομένης της κακής μου γνώμης για τις μικρές πόλεις της Νέας Αγγλίας (μεγάλωσα σε μια τέτοια και ήξερα πώς ήταν όλες τους), δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία ότι ο κόμης Δράκουλας στη δική μου εκδοχή θα θριάμβευε επί των αδύναμων εκπροσώπων του κόσμου της λογικής, που είχαν συνταχθεί εναντίον του. Αυτό που δεν λογάριασα ήταν ότι οι χαρακτήρες μου δεν θα αρκούνταν να *παραμείνουν* αδύναμοι εκπρόσωποι αυτού του κόσμου. Όμως αυτοί ζωντάνεψαν κι άρχισαν να κάνουν τα δικά τους –μερικές φορές έξυπνα πράγματα κι άλλες φορές αφελώς παράτολμα πράγματα. Στο τέλος του *Δράκουλα* εξακολουθούν να υπάρχουν πιο πολλοί από τους χαρακτήρες του Στόουκερ, απ' ό,τι στο τέλος του *Σάλεμς Λοτ*, εντούτοις αυτό είναι –ενάντια στη βούληση του νεαρού του συγγραφέα– ένα αναπάντεχα αισιόδοξο βιβλίο. Χαίρομαι γι' αυτό. Βλέπω ακόμα όλες τις γρατσουνιές και τα βαθουλώματα στον προφυλακτήρα του, όλα τα σημάδια στο πετσί του, που τα προκάλεσε η απειρία ενός τεχνίτη νέου στο επάγγελμα, αλλά ακόμα ανακαλύπτω εδώ πολλά σημεία με δύναμη. Και μερικά με χάρη.

Ο Doubleday είχε εκδώσει το πρώτο μου μυθιστόρημα και είχε οψιόν για το δεύτερο. Είχα ολοκληρώσει αυτό κι ένα ακόμη, που το θεωρούσα «σοβαρό», με τίτλο *Έργα οδοποιίας*. Τα έδειξα και τα δύο στον εκδότη μου τότε, τον Μπιλ Τόμσον, και του άρεσαν. Κανονίσαμε μια συνάντηση για φαγητό, όπου δεν αποφασίστηκε τίποτα, κι έπειτα ξεκινήσαμε για να γυρίσουμε με τα πόδια στον Doubleday. Στη γωνία Παρκ Άβενιου και 54ης Στριτ –κάτι τέτοιο, τέλος πάντων– μας σταμάτησε ένα κόκκινο για τους πεζούς. Τελικά το πήρα απόφαση και ρώτησα τον Μπιλ ποιο πίστευε ότι θα έπρεπε να εκδώσουμε.

Είπε: «Τα *Έργα οδοποιίας* μάλλον θα αντιμετωπίζονταν πιο σοβαρά, όμως ο *Δεύτερος ερχομός* είναι το *Πέιτον Πλέις* με βρικόλακες. Είναι συναρπαστικό βιβλίο και θα μπορούσε να γίνει μπεστ σέλερ. Μόνο ένα πρόβλημα υπάρχει.»

«Ποιο;» ρώτησα καθώς το κόκκινο γινόταν πράσινο και άνθρωποι άρχιζαν να κινούνται γύρω μας.

Ο Μπιλ κατέβηκε από το πεζοδρόμιο. Στη Νέα Υόρκη δεν καθυστερείς στο πράσινο, ακόμη κι αν παίρνεις μια σημαντική απόφαση εκείνη τη στιγμή, και τούτη –μπορεί να το είχα νιώσει και τότε ακόμα– ήταν μια απόφαση που θα επηρέαζε την υπόλοιπη ζωή μου. «Θα σου κολλήσουν την ταμπέλα του συγγραφέα βιβλίων τρόμου.»

Ανακουφίστηκα τόσο, που έβαλα τα γέλια. «Δεν με νοιάζει πώς θα με πουν, αρκεί οι επιταγές να μην είναι ακάλυπτες», είπα. «Ας εκδώσουμε τον *Δεύτερο ερχομό*.» Κι αυτό κάναμε, αν και ο τίτλος άλλαξε πρώτα σε *Τζερούσαλεμς Λοτ* (επειδή η σύζυγός μου, η Τάμπι, είπε ότι το *Δεύτερος ερχομός* θύμιζε ερωτικό εγχειρίδιο) κι έπειτα σε *Σάλεμς Λοτ* (επειδή οι υπεύθυνοι στον Doubleday είπαν ότι το *Τζερούσαλεμς Λοτ* θύμιζε θρησκευτικό βιβλίο). Όντως μου κόλλησαν την ταμπέλα του συγγραφέα βιβλίων τρόμου, την οποία ποτέ δεν επιβεβαίωσα μα ούτε και την αρνήθηκα, επειδή απλούστατα τη θεωρώ άσχετη με ό,τι κάνω.

Ωστόσο δίνει τη δυνατότητα στα βιβλιοπωλεία να βρίσκουν ένα βολικό μέρος για να τοποθετούν τα βιβλία μου.

Έκτοτε έχω εγκαταλείψει όλες μου τις ιδέες περί λογοτεχνικής γραφής, εκτός από μία. Είναι αυτή που σκέφτηκα πρώτη (περίπου στην ηλικία των εφτά, απ' ό,τι θυμάμαι) κι αυτή που μάλλον θα διατηρήσω έως το τέλος: είναι καλό να λες μια ιστορία και είναι ακόμη καλύτερο όταν οι άνθρωποι θέλουν να την ακούσουν. Νομίζω πως το *Σάλεμς Λοτ*, παρ' όλα τα ψεγάδια του, είναι από τις καλές. Από τις τρομακτικές. Αν δεν την έχετε ξανακούσει, θα σας την αφηγηθώ τώρα. Κι αν την έχετε ακούσει ξανά, επιτρέψτε μου να σας την ξαναπώ. Κλείστε λοιπόν την τηλεόραση –μάλιστα, γιατί δεν κλείνετε και όλα τα φώτα εκτός από κείνο πάνω από την αγαπημένη σας πολυθρόνα;– και θα κουβεντιάσουμε για βρικόλακες εδώ, μες στο μισοσκόταδο. Νομίζω ότι μπορώ να σας πείσω να πιστέψετε σε αυτούς, επειδή, όσο έγραφα αυτό το βιβλίο, πίστευα κι ο ίδιος σε αυτούς.

Σέντερ Λόβελ, Μέιν
15 Ιουνίου 2005

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Παλιέ μου φίλε τι γυρεύεις;
χρόνια ξενιτεμένος ήρθες
με εικόνες που έχεις αναθρέψει
κάτω από ξένους ουρανούς
μακριά απ' τον τόπο το δικό σου.

–Γιώργος Σεφέρης,
«Ο γυρισμός του ξενιτεμένου»[1]

1

Σχεδόν όλοι πίστευαν ότι ο άντρας και το αγόρι ήταν πατέρας και γιος.

Διέσχισαν τη χώρα ακολουθώντας μια ακανόνιστη πορεία προς τα νοτιοδυτικά με ένα παλιό Citroën σεντάν, κυρίως από παράδρομους, ταξιδεύοντας με διαλείμματα. Σταμάτησαν σε τρία μέρη στον δρόμο, προτού φτάσουν στον τελικό τους προορισμό: πρώτα στο Ρόουντ Άιλαντ, όπου ο ψηλός μαυρομάλλης άντρας έπιασε δουλειά σε ένα κλωστοϋφαντουργείο· έπειτα στο Γιάνγκσταουν του Οχάιο, όπου δούλεψε για τρεις μήνες σε μια γραμμή συναρμολόγησης τρακτέρ, και τελικά σε μια μικρή καλιφορνέζικη πόλη κοντά στα σύνορα με το Μεξικό, όπου έ-

[1] *Σ.τ.Μ.*: *Ποιήματα*. Εκδόσεις Ίκαρος, Αθήνα 1974.

βαζε βενζίνη κι επισκεύαζε μικρά αυτοκίνητα, ξένες μάρκες, με επιτυχία, που τον ξάφνιασε και τον ευχαρίστησε.

Όπου σταματούσαν, έπαιρνε μια εφημερίδα του Μέιν, την *Press-Herald* του Πόρτλαντ, κι έψαχνε για ειδήσεις σχετικές με μια κωμόπολη στο νότιο Μέιν, το Τζερούσαλεμς Λοτ, και με τη γύρω περιοχή. Πού και πού έβρισκε κάποια τέτοια είδηση.

Έγραψε το προσχέδιο ενός μυθιστορήματος σε δωμάτια διαφόρων μοτέλ προτού φτάσουν στο Σέντραλ Φολς του Ρόουντ Άιλαντ και το ταχυδρομήσει στον ατζέντη του. Είχε υπάρξει σχετικά καταξιωμένος μυθιστοριογράφος κάνα εκατομμύριο χρόνια πριν, μια εποχή που το σκοτάδι ακόμα δεν είχε σκεπάσει τη ζωή του. Ο ατζέντης πήγε το προσχέδιο στον τελευταίο του εκδότη, που εξέφρασε το ευγενικό ενδιαφέρον του αλλά όχι και τη διάθεση να δώσει κάποια προκαταβολή. Το «ευχαριστώ» και το «παρακαλώ», είπε στο αγόρι καθώς έσχιζε το γράμμα του ατζέντη, ήταν τζάμπα ακόμα. Το είπε δίχως πολλή πικρία και ξεκίνησε, παρ' όλα αυτά, να γράφει το βιβλίο.

Το αγόρι δεν πολυμιλούσε. Το πρόσωπό του έδειχνε ισχνό και τα μάτια του ήταν σκοτεινά, σάμπως να ήταν συνεχώς στραμμένα προς έναν ζοφερό ορίζοντα μέσα του. Στα εστιατόρια και στα βενζινάδικα, όπου σταματούσαν στη διάρκεια του ταξιδιού τους, ήταν ευγενικός αλλά τίποτα περισσότερο. Έδειχνε να μη θέλει να χάσει ούτε στιγμή από τα μάτια του τον ψηλό άντρα κι έμοιαζε νευρικός όποτε εκείνος τον άφηνε για να πάει στην τουαλέτα. Αρνιόταν να μιλήσει για την πόλη του Τζερούσαλεμς Λοτ, παρότι ο ψηλός άντρας προσπαθούσε πού και πού να στρέψει την κουβέντα σε αυτό το θέμα και δεν έριχνε ούτε μία ματιά στις εφημερίδες του Πόρτλαντ που ο άντρας άφηνε σκόπιμα, μερικές φορές, για να τις δει το αγόρι.

Όταν γράφτηκε το βιβλίο, έμεναν σε ένα παραθαλάσσιο σπιτάκι κοντά στον αυτοκινητόδρομο και κολυμπούσαν πολύ και οι δύο στον Ειρηνικό. Ήταν πιο ζεστός και φιλικός από τον Ατλαντικό. Δεν ξυπνούσε αναμνήσεις. Το αγόρι άρχισε να μαυρίζει.

Αν και ζούσαν αρκετά καλά –έτρωγαν τρία χορταστικά γεύματα τη μέρα και είχαν ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι τους– η ζωή τους είχε αρχίσει να γεννά στενοχώρια κι αμφιβολίες στον άντρα. Δίδασκε αυτός το αγόρι, που δεν φαινόταν να υπολείπεται καθόλου σε μόρφωση (ήταν ξύπνιο και διάβαζε με ευκολία ένα βιβλίο, όπως κι ο ίδιος στην ηλικία του αγοριού), όμως ο άντρας πίστευε πως του έκανε κακό που έθαβε έτσι μέσα του το Σάλεμς Λοτ. Μερικές φορές τη νύχτα ούρλιαζε μες στον ύπνο του και χτυπιόταν ρίχνοντας τις κουβέρτες του στο πάτωμα.

Ένα γράμμα ήρθε από τη Νέα Υόρκη. Ο ατζέντης του ψηλού άντρα έλεγε πως ο εκδοτικός οίκος Random House πρόσφερε 12.000 δολάρια προκαταβολή για το μυθιστόρημα και ήταν σχεδόν βέβαιη η πώλησή του μέσω συνδρομητικών λεσχών βιβλίου. Ήταν σύμφωνος;

Ήταν.

Ο άντρας παράτησε τη δουλειά του στο βενζινάδικο, κι αυτός και το αγόρι διέσχισαν τα σύνορα.

2

Το Λος Ζαπάτος, που σημαίνει «τα παπούτσια» (ένα όνομα που για τον άντρα αποτελούσε κρυφή πηγή απέραντης ευχαρίστησης), ήταν ένα χωριουδάκι σχετικά κοντά στη θάλασσα, χωρίς τουρίστες. Δεν είχε καλό δρόμο ούτε θέα στον ωκεανό (έπρεπε να ταξιδέψεις πέντε μίλια δυτικά για να δεις ωκεανό) ούτε σημεία ιστορικού ενδιαφέροντος. Επίσης το μπαρ του χωριού ήταν γεμάτο κατσαρίδες και η μοναδική πόρνη ήταν μια πενηντάχρονη γιαγιά.

Με τις Πολιτείες να είναι πίσω τους, μια σχεδόν απόκοσμη ησυχία σκέπαζε τη ζωή τους. Ελάχιστα αεροπλάνα περνούσαν από πάνω, δεν υπήρχαν δρόμοι ταχείας κυκλοφορίας και κανένας δεν είχε χλοοκοπτικό μηχάνημα (ούτε και ενδιαφερόταν να αποκτήσει) σε ακτίνα εκατό μιλίων. Είχαν ένα τρανζίστορ, αλλά ακόμη κι αυτό ήταν απλώς ένας θόρυβος δίχως νόημα· τα δελ-

τία ειδήσεων ήταν όλα στα ισπανικά, που το αγόρι είχε αρχίσει να τα μαθαίνει, αλλά για τον άντρα παρέμεναν –και θα έμεναν για πάντα– αλαμπουρνέζικα. Όλη η μουσική έμοιαζε με όπερα. Τη νύχτα άκουγαν μερικές φορές κάποιο σταθμό από το Μοντερέι, με ποπ μουσική και με τις ξέφρενες εκφωνήσεις του Γούλφμαν Τζακ, όμως άλλοτε τον έπιαναν κι άλλοτε τον έχαναν. Ο μοναδικός κινητήρας σε απόσταση που να ακούγεται ήταν η γραφική, παμπάλαιη φρέζα ενός αγρότη της περιοχής. Όταν φυσούσε αποκεί, ο ακανόνιστος θόρυβός της, όμοιος με ρέψιμο, έφτανε αχνός ως τα αυτιά τους σαν φωνή ανήσυχου στοιχειού. Έβγαζαν με τα χέρια νερό από το πηγάδι.

Μια δυο φορές τον μήνα (όχι μαζί πάντοτε) παρακολουθούσαν τη λειτουργία στη μικρή εκκλησία του χωριού. Κανένας από τους δύο δεν την καταλάβαινε, αλλά πήγαιναν παρ' όλα αυτά. Μες στην αποπνικτική ζέστη, ο άντρας μερικές φορές αποκοιμιόταν από τον σταθερό και οικείο ρυθμό των φωνών. Μια Κυριακή το αγόρι βγήκε στην ξεχαρβαλωμένη πίσω βεράντα, όπου ο άντρας είχε αρχίσει να δουλεύει ένα νέο μυθιστόρημα, και του είπε διστακτικά ότι είχε μιλήσει στον ιερέα, για να τον πάρει εκείνος στην εκκλησία. Ο άντρας συγκατένευσε και τον ρώτησε αν τα ισπανικά του ήταν αρκετά για να κατηχηθεί. Το αγόρι είπε ότι πίστευε πως δεν θα είχε πρόβλημα.

Ο άντρας ταξίδευε σαράντα μίλια μία φορά την εβδομάδα για να πάρει την εφημερίδα του Πόρτλαντ, που πάντοτε ήταν τουλάχιστον της προηγούμενης εβδομάδας και μερικές φορές είχε κιτρινίσει γιατί κάποιος σκύλος την είχε κατουρήσει. Ένα δεκαπενθήμερο αφότου το αγόρι τού είπε την πρόθεσή του, βρήκε ένα άρθρο για το Σάλεμς Λοτ και για μια πόλη στο Βερμόντ, το Μόμσον. Μέσα σε αυτό αναφερόταν το όνομα του ψηλού άντρα.

Άφησε την εφημερίδα σε εμφανές σημείο, αλλά χωρίς να ελπίζει ιδιαίτερα ότι το αγόρι θα την έπιανε στα χέρια του. Το άρθρο τον έκανε ανήσυχο για πολλούς λόγους. Ό,τι είχε συμβεί στο Σάλεμς Λοτ έμοιαζε να μην έχει τελειώσει.

Το αγόρι ήρθε να τον βρει την επομένη, κρατώντας την εφημερίδα έτσι διπλωμένη ώστε να φαίνεται ο τίτλος: «Πόλη φάντασμα στο Μέιν;»

«Φοβάμαι», είπε.

«Κι εγώ», απάντησε ο ψηλός άντρας.

3

ΠΟΛΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΤΟ ΜΕΪΝ;
Από τον Τζον Λιούις
Υπεύθυνο ύλης της *Press-Herald*

ΤΖΕΡΟΥΣΑΛΕΜΣ ΛΟΤ – Το Τζερούσαλεμς Λοτ είναι μια κωμόπολη ανατολικά του Κάμπερλαντ και είκοσι μίλια βορείως του Πόρτλαντ. Δεν είναι η πρώτη πόλη στην αμερικανική ιστορία που απλώς μαραζώνει και χάνεται, και μάλλον δεν θα είναι η τελευταία, όμως είναι μία από τις πιο παράξενες. Οι πόλεις-φαντάσματα είναι κάτι συνηθισμένο στα νοτιοδυτικά της Αμερικής, όπου διάφορες κοινότητες δημιουργήθηκαν από τη μια μέρα στην άλλη, γύρω από πλούσια κοιτάσματα χρυσού ή ασημιού, κι έπειτα εξαφανίστηκαν εξίσου γρήγορα, όταν οι φλέβες του μεταλλεύματος στέρεψαν, αφήνοντας άδεια μαγαζιά, ξενοδοχεία και σαλούν, να σαπίζουν μέσα στην ερημιά και στη σιωπή.

Στη Νέα Αγγλία το μοναδικό αντίστοιχο της μυστηριώδους ερήμωσης του Τζερούσαλεμς Λοτ, ή Σάλεμς Λοτ όπως το αποκαλούν συχνά οι ντόπιοι, μοιάζει να είναι μια μικρή πόλη στο Βερμόντ, το Μόμσον. Το καλοκαίρι του 1923 το Μόμσον απλώς μαράζωσε και χάθηκε, κι όλοι οι κάτοικοί του, και οι 312, έφυγαν. Τα σπίτια και τα λιγοστά κτίρια μικροεπιχειρήσεων στο κέντρο της πόλης υπάρχουν ακόμα, αλλά μετά από εκείνο το καλοκαίρι, πριν από πενήντα δύο χρόνια, δεν έχουν κατοικηθεί ξανά. Σε μερικές περιπτώσεις τα έπιπλα μεταφέρθηκαν, όμως στις περισσότερες τα σπίτια ήταν ακόμα επιπλωμένα λες και μια ωραία πρωία ένας δυνατός

άνεμος σάρωσε όλους τους ανθρώπους. Σε ένα σπίτι το τραπέζι στρώθηκε για το βραδινό γεύμα και στολίστηκε στο κέντρο με λουλούδια που έχουν προ πολλού μαραθεί. Σε ένα άλλο κάποιος είχε τραβήξει προσεκτικά τα σκεπάσματα σε μια κρεβατοκάμαρα στον επάνω όροφο σαν να ετοιμαζόταν να πλαγιάσει. Στο τοπικό εμπορικό ένα σάπιο τόπι βαμβακερό ύφασμα βρέθηκε πάνω στον πάγκο και μια τιμή, 1,22 δολάρια, ήταν χτυπημένη στην ταμειακή μηχανή. Η αστυνομία βρήκε σχεδόν 50 δολάρια ανέπαφα στο συρτάρι του ταμείου.

Στους ανθρώπους της περιοχής αρέσει να ψυχαγωγούν τους τουρίστες με αυτή την ιστορία και να υπαινίσσονται ότι η πόλη είναι στοιχειωμένη –γι' αυτό και, όπως λένε, έχει παραμείνει άδεια έκτοτε. Ένας πιο πιθανός λόγος είναι ότι το Μόμσον βρίσκεται σε μια ξεχασμένη γωνιά της Πολιτείας, μακριά από οποιονδήποτε κεντρικό δρόμο. Το Μόμσον δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο, κάτι που δεν θα μπορούσε να υπάρχει ή να έχει συμβεί σε εκατό άλλες πόλεις –με εξαίρεση, φυσικά, το αλά *Μαίρη Σελέστ*[2] μυστήριο της ξαφνικής ερήμωσής του.

Το ίδιο θα μπορούσε να ειπωθεί και για το Τζερούσαλεμς Λοτ.

Στην απογραφή του 1970 το Σάλεμς Λοτ είχε 1.319 κατοίκους –ακριβώς 67 ψυχές περισσότερες, δέκα χρόνια έπειτα από την προηγούμενη απογραφή. Ήταν μια ήσυχη κοινότητα, όπου τίποτε αξιοσημείωτο δεν συνέβαινε ποτέ και οι κάτοικοί της την αποκαλούσαν απλώς Λοτ. Το μόνο θέμα συζήτησης των γέρων που μαζεύονταν τακτικά στο πάρκο και γύρω από τη σόμπα στο Αγροτικό Κατάστημα του Κρόσεν ήταν η Φωτιά του 1951, όταν ένα σπίρτο που κάποιος πέταξε απρόσεκτα υπήρξε η αιτία για μία από τις μεγαλύτερες δασικές πυρκαγιές στην ιστορία της Πολιτείας.

Αν κάποιος που είχε βγει στη σύνταξη ήθελε να ζήσει σε μια επαρχιακή κωμόπολη όπου όλοι κοιτούσαν τη δουλειά τους και το

---

[2] *Σ.τ.Ε.*: Αμερικανικό εμπορικό ιστιοφόρο που βρέθηκε εγκαταλελειμμένο στον Ατλαντικό Ωκεανό, έξω από τις Αζόρες, στις 5 Δεκεμβρίου του 1872.

μεγάλο γεγονός κάθε εβδομάδα ήταν ο διαγωνισμός ζαχαροπλαστικής που οργάνωναν οι γυναίκες για φιλανθρωπικούς σκοπούς, τότε το Λοτ θα ήταν μια καλή επιλογή. Δημογραφικά, η απογραφή του 1970 έδειχνε ένα μοτίβο οικείο τόσο στους κοινωνιολόγους που ασχολούνται με τις επαρχιακές κοινότητες όσο και στον παλιό κάτοικο οποιασδήποτε μικρής πόλης στο Μέιν: πολλοί γέροι, αρκετοί φτωχοί και πολλοί νέοι που φεύγουν με το απολυτήριο παραμάσχαλα και ρίχνουν μαύρη πέτρα πίσω τους.

Αλλά περίπου έναν χρόνο νωρίτερα, ίσως και λίγο παραπάνω, κάτι ασυνήθιστο άρχισε να συμβαίνει στο Τζερούσαλεμς Λοτ. Άνθρωποι άρχισαν να εξαφανίζονται. Οι περισσότεροι, φυσικά, δεν χάθηκαν με την κυριολεκτική έννοια της λέξης. Ο πρώην αστυνόμος του Λοτ, ο Πάρκινς Γκιλέσπι, ζει με την αδερφή του στο Κίτερι. Ο Τσαρλς Τζέιμς, ο ιδιοκτήτης ενός πρατηρίου καυσίμων απέναντι από το φαρμακείο, τώρα έχει ένα συνεργείο στο γειτονικό Κάμπερλαντ. Η Πολίν Ντίκενς μετακόμισε στο Λος Άντζελες και η Ρόουντα Κέρλες εργάζεται στην Ιεραποστολή του Αγίου Ματθαίου στο Πόρτλαντ. Ο κατάλογος των εξαφανισμένων που δεν εξαφανίστηκαν είναι ατελείωτος.

Το περίεργο με όλους αυτούς είναι η γενική τους απροθυμία –ή αδυναμία– να μιλήσουν για το Τζερούσαλεμς Λοτ και το τι συνέβη εκεί, αν δηλαδή συνέβη κάτι. Ο Πάρκινς Γκιλέσπι απλώς κοίταξε τον γράφοντα, άναψε τσιγάρο και είπε: «Αποφάσισα να φύγω έτσι απλά.» Ο Τσαρλς Τζέιμς ισχυρίζεται ότι αναγκάστηκε να φύγει επειδή η δουλειά του μαράζωσε μαζί με την πόλη. Η Πολίν Ντίκενς, που δούλευε χρόνια ολόκληρα σερβιτόρα στο Excellent Café, δεν απάντησε ποτέ στην επιστολή του γράφοντος. Και η δεσποινίς Κέρλες αρνείται να πει οτιδήποτε για το Σάλεμς Λοτ.

Η απουσία κάποιων μπορεί να αιτιολογηθεί με βάσιμες υποψίες και λίγη έρευνα. Ο Λόρενς Κρόκετ, ένας ντόπιος κτηματομεσίτης που εξαφανίστηκε με τη σύζυγό του και την κόρη τους, άφησε πίσω έναν αριθμό από αμφίβολα επιχειρηματικά εγχειρήματα και ύποπτες αγοραπωλησίες γης, συμπεριλαμβανομένης μιας σπέκουλας σε

γη του Πόρτλαντ όπου τώρα είναι υπό κατασκευή το Portland Mall and Shopping Center. Οι ΜακΝτούγκαλ, που επίσης περιλαμβάνονται στους αγνοούμενους, είχαν χάσει νωρίτερα μες στη χρονιά τον γιο τους, βρέφος ακόμα, και πλέον ελάχιστα πράγματα τους κρατούσαν στην πόλη. Θα μπορούσαν να βρίσκονται οπουδήποτε. Και άλλοι ανήκουν σε αυτή την κατηγορία. Σύμφωνα με τον αρχηγό της Πολιτειακής Αστυνομίας, Πίτερ ΜακΦί: «Ακολουθούμε τα ίχνη πολλών ατόμων από το Τζερούσαλεμς Λοτ, όμως δεν είναι η μόνη πόλη του Μέιν απ' όπου έχουν σημειωθεί εξαφανίσεις. Ο Ρόις ΜακΝτούγκαλ, για παράδειγμα, έφυγε χρωστώντας λεφτά σε μια τράπεζα και σε δύο χρηματοοικονομικές εταιρείες… Κατά την άποψή μου, ήταν απλώς αναξιόπιστος κι ήθελε να γλιτώσει από τους μπελάδες. Κάποια μέρα, φέτος ή του χρόνου, θα χρησιμοποιήσει μία από κείνες τις πιστωτικές κάρτες που έχει στο πορτοφόλι του και οι κατασχέτες θα του την πέσουν. Στην Αμερική οι αγνοούμενοι είναι κάτι τόσο συνηθισμένο όσο και η κερασόπιτα. Ζούμε σε μια κοινωνία που βασίζεται στο αυτοκίνητο. Πολύς κόσμος μαζεύει τα υπάρχοντά του κάθε δυο τρία χρόνια κι έτσι απλά αλλάζει τόπο. Και καμιά φορά ξεχνάει ν' αφήσει κάποια διεύθυνση όπου θα μπορούν να του προωθούν την αλληλογραφία του. Ιδίως τα ρεμάλια.»

Ωστόσο, όσο ρεαλιστικά και πρακτικά κι αν είναι τα λόγια του αστυνόμου ΜακΦί, παραμένουν αναπάντητα ορισμένα ερωτήματα για το Τζερούσαλεμς Λοτ. Ο Χένρι Πέτρι, η σύζυγός του και ο γιος του έφυγαν, κι ο κύριος Πέτρι, στέλεχος της ασφαλιστικής εταιρείας Prudential, δύσκολα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ρεμάλι. Αγνοούνται επίσης τα ίχνη του εργολάβου κηδειών, του βιβλιοθηκάριου και της αισθητικού της περιοχής. Ο κατάλογος είναι ανησυχητικά μακρύς.

Στις γύρω πόλεις είχαν ήδη αρχίσει να οργιάζουν οι φήμες, που κατά κάποιον τρόπο αποτελούν την αρχή του θρύλου. Το Σάλεμς Λοτ λέγεται πως είναι στοιχειωμένο. Υπάρχουν αναφορές για χρωματιστά φώτα αιωρούμενα πάνω από τα καλώδια υψηλής τάσης που

διασχίζουν την πόλη και αν υπαινιχθείς ότι κάποια ούφο απήγαγαν τους κατοίκους του Λοτ, κανένας δεν θα γελάσει. Έχει γίνει λόγος για μια «σκοτεινή σέχτα» νεαρών που έκαναν σατανιστικές τελετές στην πόλη και επέσυραν ίσως την οργή του Θεού πάνω στη συνονόματη της ιερότερης πόλης στους Αγίους Τόπους. Άλλοι, με λιγότερη κλίση προς το υπερφυσικό, θυμούνται τους νέους που «εξαφανίστηκαν» στην περιοχή του Χιούστον στο Τέξας πριν από τρία χρόνια κι ανακαλύφθηκαν τελικά σε αποτρόπαιους μαζικούς τάφους.

Με μια επίσκεψη στο Σάλεμς Λοτ αυτά τα λόγια φαντάζουν όχι και τόσο απίθανα. Ούτε μία επιχείρηση δεν έχει απομείνει ανοιχτή. Η τελευταία που κατέβασε τα ρολά, τον Ιανουάριο, ήταν το Φαρμακείο του Σπένσερ. Το Αγροτικό Κατάστημα του Κρόσεν, το κατάστημα σιδηρικών, το Κατάστημα Επίπλων Μπάρλοου και Στρέικερ, το Excellent Café, ακόμη και το δημαρχείο, έχουν βάλει λουκέτο όλα. Το νέο δημοτικό σχολείο είναι άδειο, όπως και το λύκειο που ανεγέρθηκε στο Λοτ το 1967 για να συγχωνευτούν εκεί τα σχολεία τριών πόλεων. Ο εξοπλισμός του σχολείου και τα βιβλία μεταφέρθηκαν σε πρόχειρες εγκαταστάσεις στο Κάμπερλαντ, με ένα δημοψήφισμα να εκκρεμεί στις άλλες πόλεις της σχολικής περιφέρειας, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, η νέα σχολική χρονιά θα αρχίσει χωρίς κανένα παιδί από το Σάλεμς Λοτ. Δεν υπάρχουν παιδιά· μόνο εγκαταλειμμένα μαγαζιά, έρημα σπίτια, χορταριασμένοι κήποι και άδειοι δρόμοι.

Στους υπόλοιπους που θα ήθελε η αστυνομία να εντοπίσει, ή τουλάχιστον να έχει νέα τους, συμπεριλαμβάνεται ο Τζον Γκρόγκινς, πάστορας της Μεθοδιστικής Εκκλησίας του Τζερούσαλεμς Λοτ· ο πατήρ Ντόναλντ Κάλαχαν, ιερέας της ενορίας του Αγίου Ανδρέα· η Μέιμπελ Γουέρτς, μια χήρα με εξέχουσα θέση στην εκκλησία και στην κοινωνική ζωή του Σάλεμς Λοτ· οι Λέστερ και Χάριετ Ντάραμ, ένα αντρόγυνο που εργάζονταν και οι δύο στο Gates Mill and Weaving· η Εύα Μίλερ, ιδιοκτήτρια μιας πανσιόν στην πόλη…

4

Δύο μήνες μετά το άρθρο στην εφημερίδα, το αγόρι έγινε δεκτό στην εκκλησία. Έκανε την πρώτη του εξομολόγηση –και ομολόγησε τα πάντα.

5

Ο ιερέας του χωριού ήταν ένας γέρος με άσπρα μαλλιά και ηλιοκαμένο πρόσωπο, που το αυλάκωνε ένα πλέγμα από ρυτίδες. Τα μάτια του κοιτούσαν με αναπάντεχη ζωντάνια και με μια λαχτάρα. Ήταν γαλάζια, ιρλανδικά. Όταν ο ψηλός άντρας έφτασε στο σπίτι του, τον βρήκε να κάθεται στη βεράντα και να πίνει τσάι. Ένας άντρας με κοστούμι της πόλης στεκόταν δίπλα του. Τα μαλλιά του είχαν χωρίστρα στη μέση κι ήταν λαδωμένα με τρόπο που θύμισαν στον ψηλό άντρα φωτογραφικά πορτρέτα από τη δεκαετία του 1890.

Ο άντρας είπε με αυστηρή τυπικότητα: «Είμαι ο Χεσούς ντε λα Ρέι Μουνιόζ. Ο πατήρ Γκρακόν μού ζήτησε να είμαι ο διερμηνέας γιατί δεν γνωρίζει καθόλου αγγλικά. Ο πατήρ Γκρακόν έχει προσφέρει στην οικογένειά μου μια μεγάλη υπηρεσία την οποία θα μου επιτρέψετε να μην αναφέρω. Επίσης, ως προς το θέμα που επιθυμεί να συζητήσετε, θα κρατήσω κλειστό το στόμα μου. Είστε σύμφωνος;»

«Ναι.» Αντάλλαξε χειραψία με τον Μουνιόζ κι έπειτα με τον Γκρακόν, που απάντησε στα ισπανικά και χαμογέλασε. Του είχαν μείνει μονάχα πέντε δόντια, όμως το χαμόγελό του ήταν φωτεινό και πρόσχαρο.

«Ρωτάει αν θα θέλατε ένα φλιτζάνι τσάι. Είναι πράσινο τσάι. Πολύ δροσιστικό.»

«Ευχαριστώ.»

Όταν τέλειωσαν με όλες τις αβρότητες, ο ιερέας είπε: «Το αγόρι δεν είναι γιος σου.»

«Όχι.»

«Έκανε μια περίεργη εξομολόγηση. Στην πραγματικότητα, δεν έχω ακούσει άλλη πιο περίεργη όλα τα χρόνια που είμαι παπάς.»

«Δεν με ξαφνιάζει αυτό.»

«Έκλαψε», είπε ο πατήρ Γκρακόν πίνοντας μια γουλιά τσάι. «Το κλάμα του ήταν βαθύ, τρομερό. Έβγαινε μέσα από τα τρίσβαθα της ψυχής του. Να κάνω την ερώτηση που γεννά στην καρδιά μου αυτή η εξομολόγηση;»

«Όχι», είπε ήρεμα ο ψηλός άντρας. «Να μην την κάνετε. Λέει την αλήθεια.»

Ο Γκρακόν ήδη ένευε προτού ο Μουνιόζ να μεταφράσει, και η όψη του ήταν πολύ σοβαρή τώρα. Έσκυψε μπρος, με τα χέρια του πλεγμένα ανάμεσα στα γόνατά του, και μίλησε για πολλή ώρα. Ο Μουνιόζ άκουσε προσηλωμένος, με πρόσωπο επίτηδες ανέκφραστο. Όταν ο ιερέας απόσωσε τα λόγια του, ο Μουνιόζ είπε:

«Λέει ότι υπάρχουν παράξενα πράγματα στον κόσμο. Πριν από σαράντα χρόνια ένας χωρικός από το Ελ Γκρανιόνες τού έφερε μια σαύρα που ούρλιαζε σαν γυναίκα. Έχει δει έναν άντρα με σημάδια σαν τους τύπους των ήλων του Κυρίου μας, κι αυτός ο άνθρωπος αιμορραγούσε από τα χέρια και τα πόδια τη Μεγάλη Παρασκευή. Λέει πως είναι ένα τρομερό και σκοτεινό πράγμα αυτό. Είναι σοβαρό για σας και για το αγόρι. Ιδίως για το αγόρι. Τον τρώει μέσα του. Λέει…»

Ο Γκρακόν μίλησε ξανά για λίγο.

«Ρωτά αν καταλαβαίνεις τι έκανες σ' αυτή τη Νέα Ιερουσαλήμ.»

«Στο Τζερούσαλεμς Λοτ», είπε ο ψηλός άντρας. «Ναι. Καταλαβαίνω.»

Ο Γκρακόν μίλησε ξανά.

«Ρωτά τι σκοπεύεις να κάνεις γι' αυτό.»

Ο ψηλός άντρας κούνησε πολύ αργά το κεφάλι του. «Δεν ξέρω.»

Ο Γκρακόν ξαναμίλησε.

«Λέει ότι θα προσευχηθεί για σένα.»

6

Μία εβδομάδα αργότερα ξύπνησε καταϊδρωμένος από έναν εφιάλτη και φώναξε το όνομα του αγοριού.

«Θα γυρίσω πίσω», είπε.

Το αγόρι χλώμιασε κάτω από το μαύρισμά του.

«Μπορείς να ’ρθεις μαζί μου;» ρώτησε ο άντρας.

«Με αγαπάς;»

«Ναι. Αχ, Θεέ, ναι.»

Το αγόρι έβαλε τα κλάματα κι ο ψηλός άντρας το αγκάλιασε.

7

Ωστόσο γι’ αυτόν δεν υπήρχε ύπνος. Πρόσωπα ενέδρευαν στις σκιές, στροβιλίζονταν καταπάνω του σαν πρόσωπα κρυμμένα πρωτύτερα μες στο χιόνι, κι όταν ο άνεμος έκανε ένα κλαδί από πάνω να χτυπήσει στη σκεπή, αυτός αναπηδούσε.

Τζερούσαλεμς Λοτ.

Έκλεισε τα μάτια, έβαλε πάνω τους τα μπράτσα του, κι όλα άρχισαν να του έρχονται ξανά στο μυαλό. Μπορούσε σχεδόν να δει το γυάλινο πρες παπιέ, αυτό όπου μια τοσηδά χιονοθύελλα σηκώνεται όταν το κουνάς.

Σάλεμς Λοτ…

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΜΑΡΣΤΕΝ

Κανένας ζωντανός οργανισμός δεν μπορεί να συνεχίσει να υπάρχει για πολύ καιρό κάτω από συνθήκες απόλυτης πραγματικότητας χωρίς να χάσει τα λογικά του: μερικοί υποθέτουν ότι ακόμη και οι κορυδαλλοί, οι γρύλοι και οι ακρίδες ονειρεύονται. Το Χιλ Χάουζ, παρανοϊκό, έστεκε μονάχο στους λόφους του, κλείνοντας μέσα του το σκοτάδι· στεκόταν ογδόντα χρόνια και μπορεί να συνέχιζε να στέκεται γι' άλλα ογδόντα. Στο εσωτερικό ορθώνονταν κατακόρυφοι οι τοίχοι, τα τούβλα ενώνονταν τακτικά, τα πατώματα ήταν γερά, οι πόρτες ήταν κλειδαμπαρωμένες· σιωπή τύλιγε το ξύλο και την πέτρα του Χιλ Χάουζ και ό,τι βάδιζε εκεί βάδιζε μόνο του.

–Σίρλεϊ Τζάκσον,
The Haunting of Hill House

Η πόλη γνώριζε για το σκοτάδι...

...και ήταν κυριευμένη από κάτι ανείπωτα σατανικό

Ο Μπεν Μίαρς, επιτυχημένος συγγραφέας, επιστρέφει στο Σάλεμς Λοτ με σκοπό να γράψει ένα μυθιστόρημα που θα βασίζεται στα χρόνια που έζησε εκεί ως παιδί, σε μια προσπάθεια να ξορκίσει τους φόβους που τον στοιχειώνουν απ' την παιδική του ηλικία. Ήταν μάρτυρας ενός συμβάντος στο παλιό σπίτι στον λόφο, εκεί όπου τώρα μένει ένας άντρας που του προκαλεί μια ανεξήγητη ανησυχία. Την ίδια ώρα, περίεργα γεγονότα συμβαίνουν στην πόλη –ένα παιδί εξαφανίζεται, ένας σκύλος θανατώνεται με βάναυσο τρόπο– και η λίστα συνεχίζει να μεγαλώνει... Και, σύντομα, την ανησυχία θα διαδεχθεί ο τρόμος...

Το εμβληματικό μυθιστόρημα τρόμου
σε μια μοναδική έκδοση με σπάνιο υλικό:
εισαγωγή από τον Stephen King, φωτογραφίες
του Jerry Uelsmann, κομμένες σκηνές
από την αρχική έκδοση, και δύο διηγήματα που
αποτελούν πρίκουελ και σίκουελ του Σάλεμς Λοτ.

εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-832-3